

Παγούνη ⁵ / ἐνώπιον τῶν ὑποκάτωθεν γεγραμμένων, ἐλθόντ(ος) ⁶ / τοῦ κὺρ Δημητρίου Νικολάου ἐκ Μπρασσοβò, ἐπα-⁷ / ρέστησεν αὐτόν πρ(ὸς) πά- ντας μετὰ καλῆς συνειδήσε-⁸ / ως, δηλονότι κάποια φλουρία τὸν ἀριθμόν 160. ἤγουν ⁹ / ἑκατὸν ἐξήντα, τὰ ὅποια τὰ εἶχεν δώση ὁ Ἄρχων Τέ-¹⁰ / λεκι Μιχάλης¹, νὰ τὰ στείλουν εἰς τὴν Λεχίαν, εἰς ¹¹ / χεῖρας κάποιου Σχώτη² / Ἰγκλέζου:/ τὸ ὄνομα Βέλι-¹² / μπρη, Λοιπὸν ὁ νῦν Προεστὼς μας κύρ Θεοδωρῆς ¹³ / Παγούνη τὰ ἔδωσεν εἰς χεῖρας τοῦ ἄνωθεν εἰρημέ-¹⁴ / νου Δη- μητρίου Νικολάου, ἵνα μετὰ καλῆς κυβερνή-¹⁵ / σεως, νὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἄνωθεν Σώ-¹⁶ / τη Βελιμπρῆ, καὶ ἐσημειώσαμεν διὰ ἔνδειξιν.

¹⁷⁻²⁰ / χρῆστ(ος) νικολάου. Πάλκος θεοδώρου. Θεοδωράν(ος) μάρτυρας. Χρήστ(ος) στρατοῦ. Γεώργης χρήστου μάρτυρας [υπογραφές χ.γρ.].

²¹ / Τὰ ἄνωθεν εἰρημένα φλουρία, τὰ ἐνεχείρισεν ὁ κύρ ²² / Δημήτρης Νι- κολάου τοῦ ἄνωθεν εἰρημένου Βελίμπρη ²³ / σῶα καὶ ἀνέλλειπα, καὶ εἶχεν φέρη καὶ Κβιτάντζια πῶς ²⁴ / τὰ ἐνεχείρισεν κ(α)τ(ὰ) τὴν προσταγὴν τους, καὶ ἐδόθη ²⁵ / ἡ Κβιτάντζια εἰς χεῖρας τοῦ Προεστοῦ τῆς Κομπά-²⁶ / νι- ας:—

στ. 6-7 «ἐπαρέστησεν...» : Παρουσίασε —ή ἔδωσε συστάσεις— στα μέλη της διοικήσεως της Κ για τον εντολοδόχο Δημήτρη Νικολάου, διότι αυ- τός ἦταν ἀπὸ τὴν κομπανία τοῦ Μπρασόβ.

στ. 8-16 Ἡ καταχώριση τῆς ἐντολῆς παρουσία παρέδρων τῆς Κ ἐγίνε για λόγους δημοσιότητας, ἀποδεικνύοντας ἔτσι τὴ συναίνεσή τῆς, τόσο για τὴν ἐντολή ὅσο και για τὴν ἐπιλογή τοῦ ἐντολοδόχου.

στ. 23-24 Ἡ ἀπόδειξη («κβιτάντζια») τῆς καταβολῆς παραδίδεται στὴν Κ για να ἀπαλλαγεί ὁ ἐντολοδόχος ἀπὸ τὴν ευθύνη.

1. Βλ. δοσοληψίες τοῦ με τα μέλη τῆς Κ, ἀν. Μέρος Α', ἐγγρ. 17α, στ. 35.

2. Σχώτης καὶ Σώτης, ἀπὸ το γερμ. Schott=Σκωτσέζος.

19

1683/X/14

χ. Ἰωάννη Αδάμη

976/φ 182r

Πρακτικό. Εκποίηση ἀπὸ τὴν Κ ἐμπορεύματος ἀποβιώσαντος μέλους τῆς.

//

Ὑπόμνημα λ'.

|| φύλλ. ||

² / Ἐν ἔτει 1683. μηνὶ Ὀκτωβρίῳ 14. Γράφομεν διὰ || 134. || ³ / ἐνθύμησιν, διὰ τὸν συγχωρημένον Γιάννην Σαφραν-⁴ / τζὴν ἀπὸ τὰ Φ<ο>καστανὰ, τὸ πῶς τὸ πρᾶγμα τοῦ ἦτον ⁵ / 2½ μεριαῖς¹ Μουσούλια κόκινα, καὶ ὁ ἀριθμ(ὸς)

τῶν Μουσουλ⁶/λίων ἦσαν κομάτια² 244. ἤγουν διακόσια σαράντα ⁷/ τέσσα-
ρα, καὶ τὰ ἐπουλήσαμεν διὰ ἀςλανιὰ 366. ⁸/ ἤγουν τριακόσια ἐξήντα ἕξη,
καὶ νὰ εἶναι εἰς ἔνδειξιν.

Η εκποίηση από την Κ του εμπορεύματος του αποβιώσαντος εμπό-
ρου εντάσσεται στη μέριμνα που αυτή παρείχε στα μέλη της για τη
διατήρηση της συνοχής και την επιβίωση της συσσωματώσεως. Παρα-
τηρούμε ότι η Κ λειτουργεί *ex officio* ως διαχειριστής της κληρονομίας
του, ώστε το προϊόν της εκποιήσεως να περιέλθει στους κληρονόμους,
τους πιστωτές ή τους συνεταίρους του. Η σχετική πράξη καταχωρίζεται
στον κ. για λόγους δημοσιότητας και ασφάλειας.

1. Ενν. του «αμαξιού», το οποίο λαμβανόταν ως μονάδα χωρητικότητας.
2. Από τους κκ. της Κ συνάγεται ότι στη χονδρική πώληση η βασική μονάδα
μετρήσεως των υφασμάτων ήταν το κομάτι –τόπι–, που διακρινόταν περαι-
τέρω σε φερτάλι (το $\frac{1}{4}$), μισάδι (το $\frac{1}{2}$) και σε τρανό, με μεγαλύτερο αριθ-
μό πήχων από ό,τι συνηδιζόταν. Για τη λιανική πώληση χρησιμοποιόταν ο
πήχης. Ο αριθμός των πήχων κάθε κοματιού ποίκιλε ανάλογα με το είδος
του υφάσματος. Πρβλ. «διατίμηση» με τις κατώτερες τιμές υφασμάτων και
νημάτων, π.χ. στα Θ. 28(1690-1691) και 37(1715), ΕΚΣ, σσ. 308-310, 329-331
(βλ. και αν. εγγρ. 15, σημ. 1 και 4).

20

1683/X/10

χ. Ιωάννη Αδάμη

976/φ 182r

σχ. 19

**Πρακτικό. Μαρτυρική κατάθεση για τη σύσταση συντροφίας και
για το ύψος του εταιρικού μεριδίου αποβιώσαντος μέλους της Κ.
Σύμβαση εταιρείας.**

⁹/
¹⁰/ Έν Έτει 1683. Οκτωβρίου 10. Έλδόντ(ος) τοῦ κὺρ Νικο-|| φύλλ. ||¹¹/
λάου Μηρμηλῶνα μετὰ τοῦ Παναγιώτη Μίχου ἐκ Πανη- || 135. ||¹²/ γύρεως
Δόλιανης, κατέμπροσθεν τοῦ νῦν Προεστοῦ ¹³/ κὺρ Θεοδωρῇ Παγούνη,
ἀνέφερεν περὶ τοῦ προανα-¹⁴/παυσαμένου Ἰωάννου Σαφραντζῆ, τό πῶς
ῶντας αὐτοί ¹⁵/ εἰς Δόλιανη, δηλονότι ὁ κὺρ Νικόλαος Μηρμηλῶνας ¹⁶/
μετὰ τοῦ Παναγιώτη Μήχου, ἀνταμώθηκαν μέ ἕναν Γού-¹⁷/ναρην ἀπὸ τὸ
Βαγενιτη, τό ὄνομα Χρήστον, καὶ ἐμαρτύρη-¹⁸/|ρη|σεν οὕτ(ος) ὁ Χρῆστος,
τὸ πῶς τὸν καιρὸν ὅπου ἦτον ὁ ¹⁹/ μακαρίτης Ἰωάννης εἰς τὴν Πόλιν, καὶ
ἐκάμασι συντροφί-²⁰/αν μετὰ τοῦ Κῶστα Φουντομάλη, καὶ ἔγραψαν τὴν

